

TØLARANS SNILDIR

AT **MYNDIN** HEVUR SO STÓRT **TRÚVIRÐI** OG LIGGUR SO **NÆR** UPP AT **VERULEIKANUM** GER HANA TIL EIN **MIÐIL**, SUM LÆTTILIGA **ÁVIRKAR** OKKUM OG BENDIR **HUGSANIRNAR**. **UMFRAMT** TAÐ DUGIR **MYNDIN** AT SKOTRA SEG **DJÚPT** INN Í **KENSLURNAR**. NÚ ER **BÓK** KOMIN, SUM **GREIÐIR FRÁ**, HVISSU ALLAR HESAR **SNILDIR** VIRKA, OG **HVISSU** TÆR VERÐA **BRÚKTAR** AT **ÁVIRKA** OKKUM. TAÐ VERÐUR **GJØRT** VIÐ DØMUM ÚR **FILMINUM BARBARU**, SUM **NILS MALMROS** LEIKSTJÓRNAÐI

FILMUR

Jonhard Mikkelsen
post@sosialurin.fo

Tú ert púra hjálparleysur. Filmurin floymir beint inn í sálina. Tú setur teg inn í myrku biografhøllina. Natúrliga sjónarviddin, sum er 90 stig, verður smalkað niður til lýsandi flata, sum fevnir ikki um meir enn 15 stig. Hugurin verður hildin fastur í ávís-um deplum, og so líðandi fylgja vit tonkunum hjá filmsstjóranum. Ikki før fyri at koma okkum undan fylgja vit bergtikin við, flenna at tí sama og lippast samstundis.

Filmur er tølari, og tað sermerkir film, at hann ávirkar og stýrir og fær áskoðaran hagar, hann vil hava hann. Hann kann bart út ikki lata vera, tí hann hevur so nógvar snildir at taka til.

Tilvitskan og filmurin

Bókin FILMGREINING lærir okkum tað mál, sum livandi myndir nýta, og sum vit noyðast at læra betur og betur, tí myndamiðlarnir eru allastaðni. Tilvitska um film og snildirnar ger okkum vandin og gevur okkum kunnleika, vit fáa nógv gagn av. Gleðin at hyggja at filmi hvørur ikki fyri tað, men vit fáa eitt vist tamarhald á tí, ið

fer fram. Vit verða sjálvandi tæld, men tí vit lata okkum tøla.

Ein slík tilvitskumenning um film-málið eigur at vera í allari undirvísing, tí filmurin kann verða borin saman við teir tekstir, vit vanliga fáast við í skúlanum. Tann kunnleiki, vit ogna okkum við at kanna tær tølandi frásøgusnildirnar, kann so aftur byggja brúgv inn í bókmentirnar.

heiminum.« Ein viðurkendur sannleiki millum filmfólk.

Øll fata myndir

Øll fata myndir. Fortreytin er, at tú venur teg við miðilin – eingin rættilig upplæring krevst. Áskoðarin nýtir hugflogið til at fata eina filmsøgu, annars krevst einki serligt av honum. Men myndirnar eru sjáldan partleysar og

hevur kanska uppافتur størri týdning at duga at lesa livandi myndir vandaliga, bæði tí at tær eru so »óendaliga nógvar«, og tí at tær glíða so ógáðar

Marjun Niclasen og Elin Hentze, sum báðar hava lisið filmvísindi, hava skrivað grundbókina um filmgreining, hvussu filmur verður lisin sum tekstur, og hvussu filmur verður greinaður. Málsliga verður eisini brotið upp úr nýggjum, tí hetta er øki, har færoyskt ikki hevur verið áður. Myndirnar hevur still-fotografurin hjá Nils Malmros – Torben Strøyer – latið bókini.

Týdningurin, sum myndborna málið hevur, fer bara at vaksa. Tann, ið hevur okkurt upp á hjarta og vil røkka nógvum fólki við boðskapi sínum, má leggja vegin ígjøgnum myndmiðlarnar, tí »tað er hondin, ið heldur á myndatólinum, sum stýrir

uttanveltaðar, tær bera í sær metingar og hugburð. Til tess at sleppa undan, at myndirnar reka okkum og broyta okkum, er neyðugt at læra at lesa myndamálið vandaligari. At læra at lesa skrivaðar tekstir vandaliga hevur leingi verið stórt evni í skúlanum. Tað

